

TÍÐINDI

Mynd: Álvur Haraldsen

Umráðandi at kvinnurnar kenna seg aftur

– Fleiri kvinnur siga seg fáa eina aha-uppliving, tá tær lesa bókina, tí bráðliga ivast tær ikki longur í, at tær eru í harðskapsraktum parlagi. Frásagnirnar í bókini geva teimum dirvi til at vilja broyta støðuna, sigur Súsanna O. Skaale, sum er sálarfrøðingur og hevur skrivað bókina Um bara hann sló meg

Rannvá G. Fossaberg

Súsanna O. Skaale fegnast um, at bókini Um bara hann sló meg kann vera við til at hjálpa harðskapsraktum kvinnum. Sjálv heldur hon, at júst tað, at kvinnurnar

lesa um nakað, sum hendir í teirra egna samfelag, er við til at økja fokus á evnið.

– At lesa um lagnur, sum fara fram í tínum egna landi, býi ella nærumhvørvi, ger, at evnið er relevant. Eisini havi eg upplivað, at fleiri kvinnur

fáa eina aha-uppliving, tá tær lesa bókina, tí fleiri hava sagt, at tær vistu ikki framm-anundan av, júst hvat harðskapur í einum parlagi er, sigur Súsanna O. Skaale.

Ein trupulleiki í samband við kvinnur, ið eru harðskapsraktar, er, at kvinnurnar mangan ivast í, hvørt tær eru fyrri harðskapi ella ikki.

– Ofta hava tær trupult við at skilja millum, nær partnarin bara er drøjur, og so nær talan er um harðskap. Tær vita ikki altíð, hvussu

nógv tær skulu góðtaka, greiðir Súsanna O. Skaale frá.

Hon heldur, at bókini hjálpir kvinnum at fata, at harðskapur verður framdur á ymsar hættir.

– Vit skilja ofta harðskap sum nakað ítøkiligt, sum til dømis eitt blátt eyga ella okkurt slíkt, men vit gloyma, at harðskapur eisini kann vera av sálarligum slag, og tað er nakað, sum eisini kemur fram í bókini, sigur Súsanna O. Skaale, sum tekur undir

við leiðaranum í kvinnuhúsinum, um týðningin av, at harðskapsraktar kvinnur kunnu kenna seg aftur í frásagnunum í bókini.

– Tað er umráðandi, at hesa kvinnurnar síggja, at tær ikki eru tær einastu, sum uppliva harðskap, og at tað ber til at koma úr støðuni. Eg haldi, at frásagnirnar í bókini kunnu geva teimum árræði til at broyta støðuna, tær eru komnar í, sigur Súsanna O. Skaale og leggur afturat.

– Eg havi upplivað, at

Súsanna O. Skaale, sálarfrøðingur

kvinnur venda sær til Kvinnuhúsið við bókini í taskuni, har tær síðani bláða upp í bókini og peika á eina av søgunum og siga, at tær kenna seg aftur í júst tí døminum. Tað er rørandi, sigur Súsanna O. Skaale.

Eitt frambrot í hjálpinum

Í Kvinnuhúsinum veita tey harðskapsraktum kvinnum hjálp av ymsum slag. Í fjør byrjaði Kvinnuhúsið á fyrsta sinni at bjóða fakliga viðgerð og vísa til sálarfrøðing. Afturat tí verður skipað fyrri bólkum, har kvinnur kunnu savnast um ein felags trupulleika, sum er harðskapur.

– Vit, sum arbeiða í Kvinnuhúsinum, hava

drúgvur royndir við hesum kvinnunum og kunnu tosa við tær og hjálpa teimum til at koma úr støðuni. Hinvegin kann ein sálarfrøðingur veita eina fakliga hjálp og fara í dýpdina, og hasir báðir møguleikarnir saman er ein fullkomin kombinatió. Eg vil siga, at tað, at vit kunnu vísa kvinnunum til sálarfrøðing, er eitt

satt frambrot fyrri okkara arbeiðið, sigur Elin Reinert Planck.

Sjálv heldur hon, at tey tvey ársverkini, sum starvast í Kvinnuhúsinum, náa at hjálpa øllum teimum, kvinnunum, sum venda sær til Kvinnuhúsið. Eisini hóast talið á áheitanum ivaleyst fer at vaksa.

– Men sjálvandi hevði eg ynskt, at vit kundu gjørt

enn meir, men tað krevur pengar, sum vit í lötuni ikki hava, sigur Elin Reinert Planck og vísir á, at eitt nú kundi hon hugsað sær at sett meira inn fyrri bólkum og gjørt meira við at hava skeið í evninum.

rannva@sosialurin.fo